

Vello Mägil
jääd ajast
puudu Lk.3

Alo päevade
valvelaua-
kroonika Lk.4-5

Valentinid ja
Valentinad ballil
Lk. 7

Blues
Night
Lk. 8

Vaba,
vapper,
vallatu!
Lk. 11

Alter Ego

JÕGEVA GÜMNAASIUMI LEHT

MÄRTS 2007
NR. 40

5 krooni

E-kool Jõgeva gümnaasiumis

Alates sellest õppeaastast võeti Jõgeva Gümnaasiumis kasutusele e-kool. Praegu saavad seda kasutada vaid osad klassid. Arvamusi e-kooli suhtes on vastakaid - on neid, kellele see meeldib, aga ka neid, kes nii vaimustus pole.

Kindlasti on see hea võimalus vanematele, kes saavad oma lapse hindeid, puudumisi, märkuseid ja kodust tööd igal ajal vaadata. Samuti aga ka õpilastele endale. Mina kasutan e-kooli iga päev. Seal on hea vaadata, mis täpselt õppida jäi. On näha tunni sisu ja see, mis järgmiseks korraks kodus teha jääb. Probleem on aga see, et vahel satub kodune töö valele kuupäevale ja järgmisel päeval vaadates seda enam näha pole. Selles suhtes peaksid osad õpetajad tähelepanelikumad olema.

Järgmisel aastal on plaan minna kogu klassidega täielikult e-koolile üle. Tahetakse ära kaotada klassipäevikud. Õpetajate töö teeb see lihtsamaks, kuna praegu peavad osad õpetajad (keele-, kehalise ja tööõpetuse õpetajad) kandma hindeid koguni kolme päevikusse - enda rühmapäevik, klassipäevik ning e-kool. See kõik nõuab päris palju vaeva.

Igas klassis on olemas ka arvutid, mida õpetajad saavad kasutada, lihtne on kohe tunnis märkida kirja kodune töö, hinded ja puudumised. E-kooli kasutades levib info kiiremini ja on paremini kättesaadav. Hea on õhtul vaadata sealt päeva jooksul saadud hindeid.

Õpetajatele võib praegu probleemiks olla see, et kõik klassid ei ole veel e-kooliga liitunud ja tuleb meeles pidada, milliste klasside andmeid on vaja sisestada.

Tihti vabandavad õpilased koduste tööde tegemata jätmist sellega, et e-koolis polnud kirjas, õpetajad aga kinitavad, et tunnis sai tavalisse päevikusse kodune töö märgitud. Mis sellises olukorras teha?

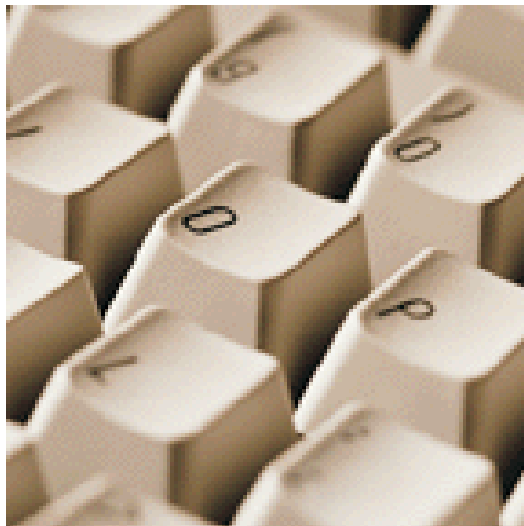
Põhimõtteliselt peaksid kodus ülesanded kirjas olema mõlemas kohas.

E-kooli saab siseneda ID-kaardiga, parooliga (alge parooli saab administraatorilt, hiljem on võimalik seda ise muuta), Hansapanga, Nordea panga, Krediidipanga, Sampo panga ja SEB Eesti Ühispanga kaudu. Samuti on võimalik ülevaadet saada ka mobiiltelefoniga. Igaüks peab lihtsalt leidma endale sobiva viisi.

Sisse logides on võimalik avaldada mõtteid ka foorumis. Seal kajastuvad õpilaste arvamused ja seisukohad. Üldiselt pooldatakse seda uut infovahetusviisi. Kui viiepalli süsteemis hinnata, siis enamus noori paneksid süsteemile paneksid 3-4 punkti.

Mina isiklikult arvan, et e-kool on väga positiivne ning mugav. Õppimise saab kergesti kätte, kui oled olnud haige või lihtsalt laisk ja jätnud tunnis ülesanded kirjutamata. Kuna tänapäeval muutub üha enam asju interneti- ja arvutipõhiseks, siis miks mitte ka koolipäevik.

Maarja Paju

„Ma unistades kevadesse lähen...” (I. Kolla)

Paljud meist igatsevad kindlasti suve. Olgugi, et lumine talv on sel korral olnud väga kapriisne, kipub ta juba tüütama. Aga enne suve tuleb, ja juba tulebki, ju kevad ja ilma temata ei saa.

Kevad valmistab meid justkui suveks ette, süstides meisse suuremal hulgal positiivsust. Kevadeta poleks suvigi õige, sest hinges oleks tühi tunne. Koos kevadega ärkaksid ka inimesed kui mingist imelikust poolpimedast, poolunisest perioodist. Mida kevadisemaks muutuvad päevad, seda kevadisemaks muutuvad mõtted. Inimesed julgeksid isegi nagu jälle unistada, või kui nad on seda pidevalt teinud, siis igatahes rohkem kui varem...

Unistamine on miski, mis kiires argielus tihti tahaplaanile jääb. See on aga äärmiselt vale. Otse loomulikult ei tohiks elada ainult unistustes, aga neid peab siiski olema piisavalt palju. Unistused annavad meile jõudu edasi minna, täidavad kõik tühjad kohad ning hoiavad meie hinges igavest elukevadet.

Ka kõige realistlikum inimene peab olema võimeline leidma endas unistaja. Romantikule on unistamine aga vaieldamatult elu lahutamatu osa. Inimene, kes julgeb unistada, julgeb ka elada oma unistuste täitumise nimel.

Unistades loome endale lühemaks või pikemaks ajaks täiesti oma fantaasiamaailma, kus on kõik võimalik. See peaks aga aitama meil üle elada ka kõige hallimat päeva. Õnneks muutuvad kevade tulekuga päevad järjest värvilisemaks ning unistamine ei ole niivõrd elupäästja rollis, kui võrd lihtsalt mõnus tegevus, mis muudab head ajad veelgi paremaks. Julgegem unistada, kõige ja kõigi kiuste!

Alter Ego

Muusika ja sõnad

Jarek, artisti nimega Chalice, on enda kohta öelnud: „Jah, Chalice on küll naisenimi. Ma olen muusik, helilooja, laulja, luuletaja, näitleja, naistemees. Ma joon ka palju, sest on igav, mitte et ma oleks joodik”

Alo muusikapäevade raames oli võimalus Jõgeva Gümnaasiumi õpilastel kuulata mitmeid temaatiliselt erinevaid kontserte. Üheks huvitavamaks esituseks oli Chalice-i, terava, humoorika ja ülikiire ütleamisega artisti etteaste, mille teemaks oli „Muusika ja sõnad”.

Esimese näitena viis Jarek läbi eksperimendi, et tõestada kahe ajupoolkera vahelist erinevust. Idee seisnes selles, et muusikat ei saa kuulata tervikuna, kuna intensiivsus on erinev. Näiteks, kui pöörata tähelepanu sõnadele, jääb muusika tagaplaanile ning vastupidi. Selleks katseks esitas ta muusikapala „Positiivsed tulnukad”, kusjuures UFO-de ja muu sellise veidra kraamiga sai kontserdil veel kokku puutuda. Minu jaoks läks eksperiment täiesti korda ning tõestus, et selle muusikapala korral on rõhk pandud veidernaljakatele sõnadele, seades muusika teisejärguliseks.

Järgmisena esitas ta kahe tuusti, beibebändi Dynaminti, armastus- ning kiimluslühirikat, mille ta kandis ette suurepärase artistlikkusega. Esitlusele tulid ka noortebändi Ursula „Puu taga ilvest” ning CoolD „Tütar üksinda kodus” salmiread.

Enim jäi Chalice siiski meelde oma oskusliku solvamisega. Ta jagas ka näpunäiteid, kuidas ülbele ja kiuslikule kaasõpilasele kohta kätte näidata rojaalselt klaveri taha istunud, vajutanud ühte klahvi, suunanud oma mõtliku pilgu üle terve aula, hakkas ta kõige ilusama ja kõlavama häälega laulma: „Kaido on vördjas”, mille tagajärjel väänles pea terve saal naerukrampides. Ning hiljem ka koolimaja peal ringi jalutades oli kuulda siin-seal selle repliigi üürgamist. Taoline käitumisviis pidavat eriti hea efekti andma siis, kui esitada lugu enne aktuse algust. Minu arust täiesti huvitav ning kunstiline lähenemine koolivägivallale sellise külje alt - vägivald sünnitab muusikat, mitte vägivalda. Originaalne ning mõjuv, teisalt, kas ka kergesti teostatav..?

Oma kontserdi jooksul esitas Chalice mitmeid šokeerivaid lugusid, mis vanadel ning korralikel pedagoogidel oleks pekarvad püsti tõstnud ning isegi nooremate poolt oli kuulda negatiivset vastukaja. Siiski, minu jaoks oli tähendus teistsugune juletakse rääkida tabuteemadest avalikult, kuid mitte väga labaselt, võttes asja kerge huumoriga.

Olles kasvanud ühiskonnas, kus sõnavabadus on täiesti normaalne nähtus, paneb mind imestama see, kui vähe seda tegelikult kasutatakse õigetest eesmärkidest ning kui paljudel õigetest ja ühiskonda teravalt puudutatavatel mõtetel on küljes tsensuur, samal ajal kui kollane ajakirjandus levitab erinevat sorti kirjalist jura ning selle peatamiseks ning sellele vastu hakkamiseks ei ole keegi veel midagi märkimisväärset teinud.

Seega, oleks aeg mõelda muusika üle, mida me kuulame ning ka oma sõnade üle, mida me räägime või võiks rääkida.

Kadi-Liis Veiman

Alter Ego

lehtalterego@hotmail.ee

Peatoimetaja ja kujundus : Merli Kirsimäe

Toimetus : Reelika Kokla, Angela Maasalu, Maarja Paju,
Mari-Liis Saar, Kadi-Liis Veiman

Vello Mägil jääb ajast puudu

Klassi ees näeme teda kui mitmekülgsete teadmistega aktiivset õpetajat, kelle soovil ja kelle oma plaani järgi saime endale selleks õppeaastaks uue füüsika klassiruumi. Ta näib end klassi ees väga hästi tundvat, ei karda klassi eriliste meetoditega korrale kutsuda ja teeb tihti juttu ka muust kui füüsikast.

Vello Mägi sündis kaksteist aastat pärast sõda ema teise lapsena. Ta elas alates kuuendast eluaastast kasu- vanematega, kusjuures kaks poolõde ja samuti kaks poolvenda jäid elama ema juurde. Viieselt, enne kasu- vanemate juurde kolimist, oli õpetaja Mägil jalgratas, millel puudusid abirattad ja seega õnnestus tal päris mitmel korral oma põlved katki sõita, aga ega sellest pole ju midagi. Lapsena seisis ta tihtilugu üle tema kõrguval maisipõllul, oodates kannatlikult, et mõni traktorimees ta möödudes sõidule võtaks. Seda varasemat lapsepõlve meenutab Vello Mägi kui omapäist ja metsikut, samas elu kasu- vanemate juures nimetab ta lausa tsiviliseeritumaks.

Õpetaja Mägi kasuema oli koolijuhataja tütar, ääretult isamaaline ja hea inimene, keda kohalikus külas väga austati. Eesti Vabariigi taastamisel otsis ta välja kolm riidetükki (teadagi, mis värvi) ja õmbles kokku riigilipu. Kasuisa oli küll inimsuhetes järsk ja jäik, aga kahtlemata töökas ja edasipüüdlik. Näiteks kui õpetaja paarkümmend aastat tagasi käis vaatamas Jaan Toominga lavastust „Kauka Jumal“, soovis ta kasuisa samuti sellele etendusele viia, et viimane iseend lavalt näeks.

Vello Mägi õppis Ulvi 8-klassilises Koolis, mille direktor oli range endine sõjaväelane. Õpetaja meenutab, kuidas klassiõe sünnipäeval panid noored talle puupalgi ukse taha, et vaadata, kuidas direktor korteriukselt välja saab. Mäletatakse seletuskirjade kirjutamist. Vello Mägi võttis pinginaabriga südame rindu ja mindi üles tunnistama ning karistust üllatuseks ei järgnenud. Kooliajast meenub veel jalgrattamatk klassijuhatajaga, samuti kirjandusõpetaja, kes klassi muusikapala järgi kirjandit kirjutama pani. Kohtuti tolle aja andekaima jooksja Mart Vildiga (kellest mina, noorema põlvkonna esindaja, kahjuks midagi kuulnud

isegi pole), kes süstis noortes- se spordivaimustust. Õpetaja Mägi meenutab ka Georg Lurichi jäljen- damist, kui üheskoos muskleid kasvatada püüti. Julgusteona loeti viimases klassis salaja Albert Kivika suurteost „Nimed marmortahvil“.

Koolielu jätkus Mustvee 1. Keskkoolis, kus Vello Mägi jah- matus esiti linnatüdrukute keele- kasutuse üle. Nüüdseks ei imesta õpetaja aga isegi mitte meie koolis mõõdamannes kuulnud lause- katkendite üle.

Haridustee ei olnud veel sugugi läbi. Pärast keskkooli lõpetamist astus Vello Mägi Tallinna Peda- googilisse Instituuti tööõpetuse ja füüsika erialale. Kursusel ristas tulevane õpetaja Instituudi „Keha- kultuuri kallakuga Kõrgemaks Parteikooliks“, sest viis aastat õpiti

Foto: Anneli Nurk

seal Kommunistliku Partei ajalugu, kusjuures pedagoogikat ja psüh- holoogiat oluliselt vähem. Koolis hoiti ja poputati kehakultuurilasi, sest nemad toovad Tallinna Pedagoogi- lisele Instituudile kuulsust ja au.

Kooliajal ei olnud õpetaja Mägi eriline pidudel käija. Isegi esma- tutvus alkoholiga oli suurel sugulase pulmapeol, kus end ka parajalt häbistati. Kuid Vello Mägi mõtles asjad rahulikult läbi ja seadis seejärel end karskema eluviisi poole.

Pärast kooli tööle asumist meenu- tab õpetaja kui tõelist piina. Tema esimestes klassides oli õpilasi neljakümne ringis ja algul pidas Vello Mägi lapsi lihtsalt üheks suureks pätikambaks, kes tema tunde järjepidevalt kihva tahtis keerata. Ta on töötanud praktikaajal Õismäe 17. Keskkoolis ning asendusõpetajana 3. Keskkoolis. Hiljem, pärast Instituudi lõpetamist, asus ta tööle tööõpetuse õpetajana Palamuse Keskkooli ja kuna seal oli vaja avada autoõppe klass, astus ta Tallinna Ehitus- ja

Mehaanikatehnikumi, et õppida autoasjandust ja saada õigus kutse- liste autojuhtide ettevalmistamiseks. Tehnikumi lõpetas õpetaja Mägi kaheaastase kaugõppe järel. Ka sellega ei lõppenud veel Vello Mägi haridustee. Ta haaras kohe kinni võimalusest minna veel õppima, nimelt Tartu Riiklikku Ülikooli psühholoogia erialale. Sealne venekeelne õppematerjal on talle andnud märkimisväärselt hea keeleoskuse, mis kahtlemata igal pool ära kulub. Elu suurimaks saavutuseks arvabki õpetaja fakti, et on suutnud vaatamata paljudele ahvatlustele õpetajaks jääda.

Vello mägi tegeleb vabal ajal tehnikaga (mitte midagi üllatavat, eks ... kuid loe edasi), talu- pidamisega ning veel hiljuti ka tantsimisega. Ta on osalenud kahel tantsupeol. Õpetaja Mägil meeldib mõttetihhe luule, kuigi sooviks lugemiseks rohkem aega. Õpetaja kuulab peamiselt klassikalist muusikat ning hea meelega ka popmuusika klassikuid. Lem- mikuna nimetab ta Arvo Pärti, kelle sõnum muusikast ja selle kirjutamisest Vello Mägi puudu- tanud on. Talle meeldivad vene filmid. Üldse jõuab õpetaja igale poole. Näiteks õnnestus mul isiklikult teda kohata 3. märtsil II Kalevipoja uisumaratonil Must- vees, kus ta finišikoridori lõpus mu jala ümbert väga rõõmsa näoga ajakontrollikiibi võttis.

Ideaalseks õpilaseks nimetab Vello Mägi neid, kes tema mõttekäikudega kaasa tulevad ning kes oskavad õpetajast võtta võimalikult palju. Ja seda enda jaoks. Kui õpetaja kohtuks võluriga ja tal on võimalus ime- tegijale esitada kolm soovi, siis Vello Mägi tahaks rohkem armastust, mõistmist ning seda, et inimestel oleks endaga sõlmitud rahu, mis lubab neil vabalt arened ja teistesse empaatiaga suhtuda.

Unistuste puhkus oleks Vello Mägi jaoks aeg maal oma talus, kus saaks ratsutada hobusega mööda põllu- veert ja metsarada. Ta tahaks, et oleks aega nuusutada metsa ja maa lõhna ning ei peaks mõtlema nimekirjale tegemata töödest. Samuti loodab ta, et õnnestub abikaasaga reisida läbi kõik Eestimaa kaunid paigad nii, et poleks kiiret koju naasmisel.

Mari-Liis Saar

Kes ta on?

Võib-olla olete märganud, et midagi on koolis justkui teistmoodi.. Kus?

Õige vastus, Ilmar on kadunud. Miks see naljakates riietes mehike meid reetis, seda ei tea keegi, küll aga on lekkinud informatsiooni tema praegusest asukohast. Marika Orrin'i (31) sõnul oli Ilmar läinud tööle SOS Lastekülla Keilasse (kuigi kodulehel pole teda töötajate hulgas märgitud). Kuid täpselt ei tea meie uus rõõmsameelne sotsiaalpedagoog sellele vastata.

Marika on õppinud väikeses Rõngu keskkoolis, Elva gümnaasiumis ja Elva Muusikakoolis. Viimasest pärineb tema klaverimänguoskus. Olles õppinud Austrias teoloogiat ja filosoofiat, pidas Marika loogiliseks jätkuks sotsiaalteaduskonda Tartu Ülikoolis. Varem töötanud Austria ülikoolis ja Miina Härma Gümnaasiumis Tartus, palusin ma neid võrrelda meie kooliga.

Üllatuseks selgus, et oleme vahetundides palju vaiksemad ja rahulikumad kui MHG õpilased, ülikooliga on aga gümnaasiumit veidi raske võrrelda, neilt võiksimine üle võtta seminari vormis loengud, kuna arutelu ergutab mõtlema. Ka mina leian, et see oleks hea vaheldus tüüpilisele õpiku ja (töö)vihiku tunnile.

Plussina tõi ta välja rohked

lilled meie klassiruumides, mis on üllatavalt terved ja kasvavad veel - see näitab head suhtumist. Loodame, et lühikese aja jooksul kaju-nenud esmamulje ei muutu. Marika peab end loominguliseks inimeseks igas valdkonnas, ka töös. Samuti on ta paindlik, hea suhtlemis- ja empaatiavõimega ning sõbralik, millest annab märku ka pidev naeratus ta suul. Seni on käinud tema konsultatsioonil õpiraskustega lapsed, eriti just need, kellele koolikäimine on väga vastumeelne, kuid tema juurde võivad pöörduda kõik, nii isiklike murede kui ka rõõmudega. Sotsiaalpedagoogi tööülesande võtab ta kokku lihtsalt: teha nii, et kõigil oleks koolis hea ja turvaline olla. Üheks ülesandeks on ka jälgida õpilaste käitumist ja omavahel läbisaamist, suhtlemist.

See töö ei tundu just sama põnev, kuid on arvatavasti sama nauditav, kui õhtused esinemised Tartu lokaalides. Nimelt on Marika juba kaua aega tegelenud laulmisega, milleks tõuke sai ta kahtlemata Elva Muusikakoolist. Ansambel, millega lavalaudu kulutatatakse, kannab prantsusekeelset nime „Principe”. Vabal ajal tuleb paratamatult tegeleda ka trenniga, et end vormis hoida.

Marika sattus meie kooli tööle internetikuulutuse kaudu. Ot-

sides täiendavat tööd ülikooli kõrvalt ei tundunud igapäevane 50-kilomeetrine vahemaa talle kuigi suure takistusena. Tema elukohaks on Tartu. See seletab ka tema viibimist, sageli koos ajalooõpetajate Bruno ja Tiiduga, vaksalis.

Lõpetuseks kutsub uus ja kena sotsiaalpedagoog end teavitama kõigest huvitavast, mis koolis teoksil. Näiteks sooviks ta teada rohkem kümnendate klasside debattidest. Kui teie sõber tegeleb parajasti füüsikavalemite pähe tuupi-misega, võite julgelt oma probleemiga tema uksele koputada. Kui ka puudub lahendus, on leevendus ja mitmekülgne abi kindlustatud!

Reelika Kokla

Alo päevade valvelauakroonika

Reede, 9. märts

7:56 Laura ja Mari jõudsid kooli.
12:38 Laurale, Liisile ja Marile käidi kommi pakkumas.
13:00 Sandra, Anneli ja Kristi saabusid lauda.
13:02 Jürgo otsis oma poisse taga.
13:08 Kätlin ja Kirsi, vanad varganässid, läksid õpetajate külmikust kooki panna panema.
13:24 Kadi ja Oskari poisid laua

ees.
13:26 Tädi Kaja tõi toidutalongid. Olime rõõmsad.
13:28 Aldo tegi nalja. Jube naljakas oli kohe.
13:28 Jürgo ja Siim saabusid. Aga ei tea, kust ...
13:30 Aldo ütles, et Jürgen tuleks kuulutada tagaotsitavaks.
13:40 Eline õppis paar akordi.
14:34 Kadi otsib oma nimesilti.
14:40 Anx värvis Liina küüned punaseks.

14:48 Kati ja Liisu riputasid plakateid üles.
15:11 Ilma paanikata. Kadi leidis nimesildi üles ja suhtleb Steniga.
15:50 Oskar ja Rait said Maret (õpetaja Oja toim.) käest laulmise eest pahandada
15:55 Puhveti pitsa on vapustavalt hea!
16:29 Kati, vigurvänt, annab Madisele Riinu sildi.
16:34 Laura loeb Issameiet.
16:49 Programm lõppes ja kõik

sibliivad nagu kevadised kärbsed. Liisi on Kuressaare lauljatest sillas.

17:26 Meie kooli väikesed laulupoisid on äärmiselt tüütud, aga õnneks nad just lahkuvad.

17:35 Poisid tulid tagasi ja Kadi istus lauda. Ootab Riinu. Tulid Madis ja Holger, kes ajasid pisikesed ära. Õige!

18:01 Rääkisime hundist ja hunt tuligi (imekaunis :Dhihi)

18:30 Hunt lahkus. Läks vist lambukeste juurde.

19:07 Saabus Tõnis (Tobre toim.), kes näitas meile JG lõpusõrmust.

19:20 Tõnis laulis meile laulu, millega ta kavatses järgmine aasta Alo päevadel esineda. Kaks poissi rääkisid anekdooti.

19:33 Rääkisime ja kuulasime kaua anekdoote kõigilt ja kõigest.

19:57 Ikka räägime :D

20:01 Anekdoodid said läbi.

20:06 Tulid uued.

20:10 Film oli lahe!

20:45 Inimesed jõuavad filmilt tagasi.

20:50 Valvelaud on lõbus!

21:05 Saabusid ravimid.

21:13 „Käest pillasin seebi ...”

21:17 Mööda kõnnib rahvas.

21:48 Kait ja Indrek tuletavad sõnu meelde (või laulavad?).

22:16 Kuulsime, et karaoke hakkas ja läksime ära.

22:20 Poisid jäljendavad Noorkuud.

22:24 Kadi ja Rain olid külas. Rain jagas elutarkusi.

22:28 Rain kirjeldas oma reidielu. Kadi blokkis oma konto ära.

22:36 Muutusteta.

22:38 Siim ja Mihkel on siin.

22:46 Riinuga räägime juttu ja Triini tuli ka.

23:08 Tüdrukud korrastasid laua.

23:10 Rainile korras laud aga ei meeldinud ning ajas selle taas segamini.

23:17 Kõik arutavad, kellel on ilusam käekiri.

23:18 Jõuti järeldusele, et see pole Raidi oma.

23:19 Seega selgus, et Põtsa on kõige andekam vasakukäeline kirjutaja.

23:40 Haigele poisile saabus arst.

Laupäev, 10. märts

9:46 Liisa vaidleb, täristab ning laulab.

10:04 Holger saabus pesemast. Angelika loeb Cosmopolitani (üldse oli Cosmo laupäeval väga popp toim.). Kadi Korkmann läheb pesema, enne tantsis natuke.

10:16 Kätlin hilines kohvikusse, pidi kohal olema kell 10. Triini tõi

kohvi. See oli nõnda armas kui minu väike varvas Üks poiss tahab Fastum Geli, ta lonkab. Me ei oska vene keelt. Kadi ja Kristi läksid jäätist ostma.

11:25 Oskaril on Madise pluus ja Angelika proovis Ossu pintsakut. Ta palus mainida, et see on ikkagi ju EVERMANi pintsak. Aga tegelikult ega see Angelikale ei sobinud. Poisid vist lähevad ilma lipsudeta laulma. Mari arvab, et Lauri Pihlab on väga kompu. Appi, kui palju rahvast järsku ilmus.

11:42 Tahaks kohvi.:D Uskumatu! Vaiko Eplik rääkis meiega! Irina saabus, nad kallistavad Angelikaga. Paanika! Üleval pole pilti ja kohe hakkab meie poiste esinemine!

12:10 MEIE POISID ON KÕIGE PAREMAD!

12:26 Arvo jalutab mööda.

12:44 Mitmed käisid meile rääkimas, kui hästi üks ansambel just laulis.

13:31 Mihkel valib tüdrukutega Cosmost naiste suvejalatseid. Kristjan soovib, et need oleksid meestejalatseid.

13:35 Maarja andis ajakirjast Mihklile kleite valida.

13:47 Mari laob Maarja Lillisele kaarte. Ingi loeb Cosmot ja mina valutan pead.

14:08 Holger tuli. Holger ja Anneli tegid klubi. Holgeri süda valutab ja käib ringi, pea samuti (armastus vist; kuid kui see ongi armastus, siis Holger ei taha seda kunagi). Deep Purple kammib suhteliselt. Angela pani Holgerile näpu suhu!

14:20 Angela käis WC-s. Jürgen Lääne tuli koos sõbraga.

14:30 Martti tõi Angelale kaks imeilusat roosi :) Kõik tahavad träna. Süüa tahavad ka, aga Kaja (JG raamatupidaja toim.) on kadunud.

14:35 Auto põleb! Okei, tegelikult ei põle. Valehäire :D

14:41 Oskari juukseotsad on suvest ära pleekinud.

15:10 Midagi ilusat :) Laupäeva õhtul ärevil meel ... Kadi on puldis.

15:14 Aadu lõi Kadi minema. Ma ei ole enam väike, enda arust olen juba suur ...

15:17 Terminaator.

15:24 Angelika on kõige hullem DJ üldse.

15:25 Nii kahju Maretist, et ta poeg laulda ei oska.

15:37 Oskar tatistab sajaga. Nüüd on normaalne muusika. Oskar saabus kitarriga.

15:54 Lugesin, et 15:37 oli normaalne muusika.

16:04 Holger ja Angelika tantsivad. Maarjale Lauri Pihlab ei meeldi. Angelikal sai kõneaeg otsa.

17:21 Võõras naine käis Maarja Lillise uut soengut kiitmas (toimetusele ka meeldib).

17:23 Mees tuli Betti Alveri muuseumist väga heade muljetega.

17:24 Tiina tegi Noorkuu poistega pilti.

17:40 Merli sai Vaikolt (Eplik toim.) plaadiümbrisele autogrammi

17:47 Reelika saab Merlilt trips-traps-trullis pähe! Uskumatu!

18:07 Pastakas läks katki. Väljas on külm ning vihmane.

18:14 Mihkel jäi üksi. Liina ja Eline, kes peaksid praegu valvama, on läinud.

18:15 Maret luges meie kroonikat: „Lahe!”

18:16 Tundmatu neiu karjus hüsteeriliselt telefoni. Kertu vaatas teda imelikult.

18:23 Nõmm (Viktor toim.) ütles Mihklile halvasti, et ta pliiatseid ja jogurtitopsi trummina kasutas.

18:27 KÕHT TÄIS (päeva tipphekt!)!

18:30 Eline sai plaatide näpimise eest pahandada. Tegelikult saab ta kõige eest Indrekult pahandada. Kahju!

19:40 Liisu tuli!

20:00 Eva ja Kati hilinevad. Eline ja Liina on The Suni proovist elevel ja lähevad muid asju ajama.

20:01 Eva ja Kati jõudsid!

20:51 Eva ja Kati panevad tühja. Inimesi ei ole. Vaid Kristo istub siin meiega. Andu ja Rait ajasid võtmed sassi.

21:00 Loeme valvelaua kroonikat. Rahvas saabub koolimajja.

21:14 Teip toodi tagasi, kõik on aulas.

21:57 Kõik läksid Tannut (Tanel Padar toim.) vaatama. Ma vist ei lähe. Vahetus.

22:07 Toodi riided valvata.

22:14 Teade Ahtile!

22:27 Pille ja teised väikesed seletavad.

22:42 Ahtile teade edastatud!

23:04 Sai nalja. Tantsisime. Saiakesed on juba mitu korda otsa saanud.

23:10 Mari sööb halva maitsega kohupiimakreemi, mis ilmselt on aegunud, kuulab Kiigelaulukuuikut ja ajab juttu.

23:30 Võtmeid järjest tuukse, rahvas on lahkumas.

23:47 Mari läks klasse üle vaatama.

00:00 Meie vahetuse lõpp!

Autoriteks on kõik valvelauas istunud neid! Aitäh neile!

Kuldsuud ja muidu kõnelejad Põltsamaal

Kõnelemine on täiesti igapäevane tegevus. Miks peaks seda veel kuidagimoodi harjutama või õppima, see on ju loomulik? Aga vot, ei ole. Selleks, et inimest oleks ka hea kuulata, peab ta natukene vaeva nägema. Eks see ning ka paljud muud oskused olidki need, millele kõnelaagrites tähelepanu on pööratud.

Tänavune kõnelaager toimus, nagu kõik eelmisedki, Põltsamaal, 2.-4. märtsil. Pühapäeval oli samas kohas võimalus näha ja ka osa võtta vabariiklikust kõnevõistlusest Kuldsuud. Osalesin

koolides, nii et üritused päris soiku siiski ei jääks. Sest tänuväärt on nad tõesti mõlemad.

Laagerdajatega tegelesid rühmades õpitoajuhid Keiu Kess, Margus Oro, Erni Kask, Meelis Sarv ja Andres Linnupuu. Meie olime Lauraga Rakvere teatri näitleja Erni Kase rühmas, mis osutus igati heaks valikuks. Väikese ajaga muutus grupp (juhendaja kaasa arvatud) väga ühtseks ning sõbralikuks. Kahe päeva jooksul tegime erinevaid diktsiooni harjutusi, *action*-teatrit ning palju muud, mida on veidi keeruline kirjeldada.

pidid esitama 2 kõnet, esimene kodus ettevalmistatud, päevakajalisel teemal, teine koha peal loodud, žürii poolt etteantud teemal. Mina rääkisin esimeses kõnes lugemisest ning keele hoidmisest, kuid kõneldi ka veel näiteks natsidest, väikelinna noorte võimalustest, kallistamisest, süles istumisest, rate.ee'st jne. Teise vooru teemaks osutus „Juhtmega või juhtmeta?“, ettevalmistuseks aega 1 tund ning esitamiseks 3 minutit. Pärast kahte vooru otsustas žürii (koosseisus Keiu Kess, Margus Oro ja Margus Udam eelmise aasta

Foto: Veiko Porkanen

mõlemal üritusel, laagris oli meie koolist veel Laura Suur. Ning me mõlemad võime käsi südamel öelda, et meie nädalavahetus ei olnud mõttetult raisatud ning saadud kogemused on ühed paremad viimase aja jooksul.

Laagris oli staažikamate osalejate sõnul eelmistest korradest vähem inimesi, ning ilmselt on see, aga ka fakt, et laagrit juba nii kaua korraldatud, põhjuseks, miks põltsamaalased enam üritust ei korralda. Sama lugu on ka kõnevõistlusega. Kuid loodetavasti hakkavad mõlemad ringi liikuma erinevates Eesti

Ühesõnaga kõike, mis võiks anda juurde esinemisjulgust ja väljendamisoskust. Õpitubades omandatud näitasid kõik rühmad laupäeva õhtul.

Reedel käis laagrilistel aga külas Vanemuise näitleja Jüri Lumiste. Kohtumine oli äärmiselt muhe ja vahetu. Külaline rääkis meile oma elust ja arvamistest, samuti laulis ning mängis kitarril, aga jagas ka soovitusi esinemiseks.

Pühapäeval kogunes Põltsamaa Ühisgümnaasiumisse aga 9 noort, kes kõik pretendeerisid tiitlile Kuldsuu 2007. Võistlejad

võitja) kolme esikoha omanikud. Anti välja ka üks eripreemia, oma keele hoidmise eest, ja see omistati mulle. Ise jäin oma esitusega üllatavalt rahule.

Mina loodan, et laager ja võistlus jätkuvad siiski erinevates Eestimaa koolides ning noorte huvi avaliku esinemise vastu kasvab, ning sellega ka osavõtt vastavatest üritustest. Põltsamaa laager oli aga üks jubevahva kogemus, millesarnast sooviksin kõigile noortele. Palju uusi tuttavaid ning positiivse laengu sai seal pikaks ajaks.

Merli Kirsimäe

Valentinid ja Valentinad ballil

Valentinipäev on üks imelik püha. Osadele meist on ta äärmiselt suure tähtsusega, teistele ei too see üks päev mingit erilist muutust. Kahjuks (või õnneks, kuidas soovite) on viimastel aastatel aga siiski süvenemas ükskõiksus selle püha suhtes. Piirduetakse kallistuste ja naeratustega (mis otse loomulikult ei ole ka negatiivse tähendusega), aga suuremat vaeva nähakse üha harvemini. Nii on ka valentini-päeva üritustega. Kuid jookseva aasta oli selle koha pealt erand-meil toimus esmakordselt kooli ajaloo valentiniball.

Peo toimumise eest 16. veebruaril seisid hea eelkõige kaks toredat üheksandikku : Kati Kask ja Eva Orupõld. Neiudel oli mõte balli korraldada juba kaua peas küpsenud, eelmisel aastal kavatsus teatud komplikatsioonide tõttu ei teostunud, nüüd lõpuks said nad kõik nii seada, et plaan lõpuks ometi ka täide läheks. Koolipoolse (materiaalse) toetuseta poleks seda muidugi kunagi sündinud, aga tüdrukute järeleandmatu pealehakkamise (ja pealekäimiseta) samuti mitte. Ehe näide sellest, mida võib korda saata tahtejõuga.

Ball ei olnud ball selle sõna kõige klassikalisemas mõttes. Pigem meenutas ta siiski sellist pidu, mida oleme harjunud nägema USA teismeliste seiklusi kujutavatest filmidest. Ehkki kontseptsioon oli enam-vähem

vastavuses USA prom'iga, jäi osavõtt meie üritusest siiski kõvasti lahjemaks kui suure lombi tagustel pidudel. Siin oleks seega kohane teha tugev noomitus kõigile neile, kes „mõjuvate” põhjuste a' la „mul ei ole midagi selga panna” ajendil üritusele ei tulnud. No tõesti, midagi ju ikka leiaks! Ja abiturientid, teil on ju viimane aasta. Aga noh, see

Fotod: Minni Olesk

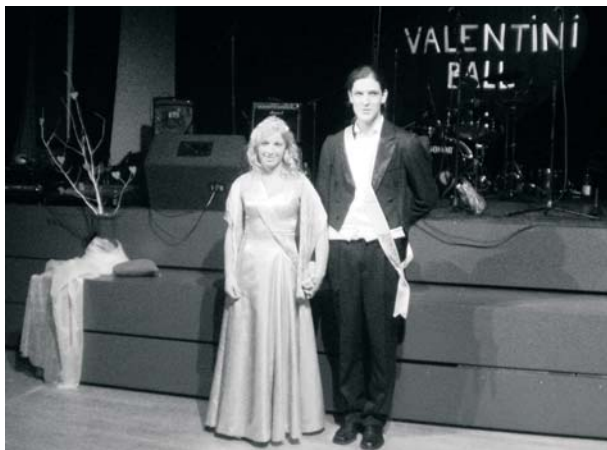
selleks.

Toimused toredad võistlused, mis tekitasid nii elevust, rahulolu kui ka lihtsalt rõõmu, rõõmu lihtsatest asjadest. Vahva oli näha, kui palju noormehed ja neiud oma kaaslastest teavad ning kuidas sellele reageerivad. Õnneks olid pea kõik üritusel osalejad näinud vaeva ka oma välimusega, mis aitas omakorda kaasa piduliku, samas sõbraliku (täpselt, nagu vaja) tunde tekkimisele. Ja ehkki oleks olnud tore näha saalis kõvasti rohkem rahvast, poleks siis võib-olla samaväärset hubast tунnet tekkinud. Aga kes teab.

Elava muusikata ball pole õige ball. Meie omal oli muusika olemas, ja oi kui elav! See kõik peitus nime Ska Faktor taga. 6 toredat poissi Eestimaa eri paigust moodustavad kollektiivi, millesarnaseid siinkandis vaevalt veel leidub, ja kui leidubki, siis vaevalt nii heal tasemel. Ska on ideaalne tantsumuusika, kuigi jah, klassikaliste peotantsude austaja võib veidi hätta jääda, ehkki, rumbaruutu sai vihtuda küll. Puhkpillid muudavad selle muusika teistest kergesti eristatavaks ning meelde jäävaks. Samuti oli oluline bändimeeste enda vaba ja vahetu olek, mis vähese publiku olemasolu tühiseks muutis. Korraldajate sõnul olid muusikud ise balliga väga rahul ning tundsid end kui filmis. Usutavasti polnud nad ainsad. Kogu vaev, mis bändi saamiseks kulutati, oli seda väärt.

Valiti ka ballikuninganna ning ballikuningas, kelleks osutusid Daisy ja Oskar, ning usutavasti polnud kellelgi vastuväiteid nende sobivuse kohta vastavatele aukohtadele. Ma arvan, et Kati ja Eva väärksid veel ühe tugeva aplausi kõigi poolt, kes ballil käisid. Igatahes võib öelda, et see üritus ei tohi jääda viimaseks ning ilmselt ei jäägi, millest peaks meil kõigil ainult hea meel olema. Minul küll on.

Merli Kirsimäe

Kallermaa, Egiptimaa, lasteaiamaa...

Majas tuiskavad ringi noored ja väga noored teatri- ja tegutsemishuvilised. Neil on sära silmis, nad on põnevil ja ei suuda oma esinemiskorda ära oodata. Enne etteastet tuleb neile väike närv sisse, kuid pärast laval käimist asendub see ärevus rahulolu ja õnnetundega. Kõik see viitab vaid ühele, festivalile „Tuulelapsed“.

Tänavused keskastme luulepäevad, mis leidsid aset 19. ja 20. jaanuaril, olid järjekorras alles teised, kuid juba võis seal tunda seda „õiget festivalihõngu“ nagu „Tähetunnilgi“. Osalejad ise tundsid seda kohe päris kindlasti, mina, pigem pealtvaataja ja abijõuna seda igaks juhuks enda näitel ei väida.

Paraku ma kõiki etendusi ei näinud, õieti saigi mulle osaks vaid rõõm meie enda väikeseid näitlejaid kaeda, kuid kaaslaste muljetest lähtuvalt võin öelda, et tase on hea. Lausa üllatavalt hea, mõneti. Loomulikult on selle eest vaja kõige rohkem tänada juhendajaid, kes need lapsed „õigele teele“ on suunanud, aga ma usun, et nad on oma tänu juba laste tegevuse näol ammu saanud.

Tänuväärne oli ka seekordne teema - „Kodu...“, mis

just sellele vanusegrupile on äärmiselt sobiv. Nii vanalt on teatud arvamus ja nägemus kodust juba kujunenud, samas on vaja rõhutada kodu väärtustamist. Vastav teema peaks avardama iga lapse maailmapilti ja aitama tal väljendada, mida ta tegelikult oma koduks peab ja mis on selle tähtsaimad komponendid, milleta lihtsalt ei saaks. Usutavasti läks see kõik vähemalt osaliseltki korda ka ning kõigi suureks rõõmuks tihti läbi helge lapseliku huumoriprisma.

Lisaks sellele vaimsusele, mida nad etendusi tehes ja vaadates omandasid, said osalejad seda kõike ka realiseerida töötubades, mida viisid läbi Maarius Pärn, Kristjan Rohioja, Priit Põdra ning Rain Mikser. Seal õpiti, nagu eelmisel aastalgi, impulsiivselt reageerima, kehakeelt, häält, ilmeid ja muudki vajalikku õigesti kasutama. Taoline vahetu suhtlemine lähendas tõenäoliselt ka varem võõraid õpilasi paremini kui nii mõnedki teised viisid. Reede õhtul rõõmustasid osalejaid aga muusikalised kollektiivid Kognito ja Pimpfish.

Lavastuste juurde tagasi tultes, oli Nõukojal (Andrus Vaarik, Gerda Kordemets,

Rain Mikser, Tiina Tegelman ja Martin Kõiv), nagu ikka, raske. Kuid otsused tehti siiski ja need olid õigematest vast kõige õigemad. Peapreemia tuli koju, Liblika-püüdja noorimale rühmale (+ Kait), nende särava ja silmapaistva etenduse „Siis kui käisin lasteaias...“ eest, mida kõik, kes külmapühi ei pidanud või haiged polnud, riigisünnipäeva aktusel ka nägid. Ning usun, et kõik nad kinnitavad justkui ühest suust, et midagi liigutavamam ja humoorikamat polnud nad ammu näinud. Kristjan Pint sellest samast trupist sai ka parima meesnäitleja preemia. Laureaatideks valiti Kolga Keskkooli Kohal-olijad ja Varstu Kõgõkogo etendustega „Kus Egiptimaa...“ ja „Allea Kallermaa“. Parimaks naisnäitlejaks osutus aga Triin Rand Kogalt. Anti välja ka eri-preemiaid ning kõik olid niivõrd-kuivõrd rahul ja õnnelikud. Kogemuse poolest rikkamad vähemalt küll.

Mis siis ikka, jääme ootama järgmist aastat ja järgmist suurt tuult, mis kõik toredad eestimaa teatrilapsed meieni puhuks.

Merli Kirsimäe

Blues Night

Jõgevlaste seas tuntud restoranis Kosmos, kus tavaliselt esinevad sellise kaliibriga artistid kui Üllar Jörberg, sai 3.veebruari, kaunil laupäeva õhtul, kuulata tõeliselt head muusikat.

Tegemist oli bluesiõhtuga

Blues Night, kus esinesid Tartu deltabluusi trio Bullfrog Brown ja Šotimaalt pärit folkartist Mike Smith. Kõige selle taga seisavad Ragnar Vaiknemets ja meie kooli gümnasist Rait Herman.

Õhtul valitses tõeliselt mõnus meeleolu: lõbusad

laudkonnad muhedate seltskondadega, taustaks hea blues. Korraldajate kartustest hoolimata tuli bluesi-huvilisi kohale oodatust rohkem. Uksed olid avatud kella 20:00-ist ja bändide alguseks, kella üheksaks, oli kogunenud juba hulk rahvast, keda

hiljem lisandus veelgi, nii et trükitud 85-st piletist läksid käiku kõik ja restoranis jäi toolidestki puudu. Bullfrog Browni laulja Alar mainis naljaga, et bluesi jaoks on saalis liigagi palju rahvast.

Õhtut alustaski Bullfrog Brown. Tegemist on kolme liikmelise grupiga (vokaal Alar Kriisa, kitarrist Andres Roots, suupill Üllar Kärt), kes viljelevad pesueht bluesi - käre kruusane hääl, kräunuv suupill ja eriline bluusilik resonants kitarr - kohustuslik igale tõelisele bluesi armastajale. Ise olen eelnevalt neid esinemas näinud ka Tartus Club Rock'n Roll'is, kus nad mulle üsna kustumatu mulje jätsid.

Bullfrog Brown on rohkelt tuntust kogunud väljaspool Eestitki, olles seega esimene

omataoline Eesti muusikamaastikul. Näiteks on Bullfrog Brown jõudnud USA muusikaportaali ubl.com võistluse „Ultimate Band” finaali.

Tartlaste kõrval astus üles folklaulik Mike Smith, kes musitseeris üksi, lauldes ja mängides endale taustaks akustilist kitarr. Eestiga seob Mike'i tema Viljandist pärit elukaaslane. Nelja kontserdiga esitles ta Eestis oma uut plaati «Borderline».

Bullfrog Brown sundis rohkem kuulama, hiljem õhtu edenedes muutusid inimesed ülemeelikumaks ja jutt valjemaks. Šotlane ei jätnud seega mulle ka nii erilist muljet, ei sundinud kuulama. Bändid esitasid paar lugu ka koos, Bullfrog Brown oli kokkuvõttes väga menukas

ning publik ei tahtnud lasta neil kuidagi lahkuda.

Lisaks Jõgevale esinesid Bullfrog Brown ja Mike Smith ühise tuuri käigus ka Imaveres, Tartus ja Viljandis. Ürituse menu arvestades võiks Jõgeval enamgi taolisi kontserte korraldada, sest paari päeva möödudes küsisid nii mõnedki kohal käinud inimesed, et kunas on oodata uut sarnast üritust. Korraldajate sõnul võib üritusega ülimalt rahule jääda, sest loodetud eesmärk, 40 inimest, sai täidetud pea kolmekordselt ning nad on võtnud endale eesmärgiks selliseid üritusi ka tulevikus teha. Samuti kiitsid ansambliid rahvast ja olid kogu õhtuga täiesti rahul.

Angela Maasalu

Kõige õudsem salongiõhtu

Ehitasime lumelinna...

Fotod: Holger, Mari ja teised

VABA, VAPPER, VALLATU!

1. Nimi: Angelika Vandler
2. Klass: 10 a
3. Vanus: 16
4. Millega tegeled, kuidas end vormis hoiad, hobid?
Tegelen ujumisega, rahvatantsuga, käin hip-hop tantsus JJ-Street, laulan sega- ja neidudekooris ning kodus vahel tegelen ka kunstiga.
5. Millist muusikat kuulad?
Hetkel on lemmik Lenny Kravitz, palju kuulan hip-hopi. Artistidest veel Beyonce'i, Fergie't, Stingi...
6. Kui tihti kokkad, mida?
Ma ei oska süüa teha. Tegelikult küpsisetorti ja makarone oskan.
7. Ilunipid: Naer! Naeratus teeb inimese ilusaks.
8. Lemmik riideese: Teksad ja ahvipoegadeaga sokid.
9. Pahe, halb omadus, millest sooviksid loobuda? Süüa võiks õppida tegema.
10. Mõni naljakas seik?
Hetkel ei tule kohe meelde aga neid on palju, minuga juhtub pidevalt midagi.
11. Asi, mis on alati kaasas(taskus, kotis)?
Huulepalsam.

1. Nimi: Jürge Jartsev-Moont
2. Klass: 12 a
3. Vanus: 18
4. Millega tegeled, kuidas end vormis hoiad, hobid?
Hobisid ei ole ja vormis ka ei hoi ennast. Aga siiski, vabal ajal käin jahil ja kalal. Vormis hoian korvpalli mängides.
5. Muusika? Muusikaspekter on lai, kuulan kõike, ei piparda.
6. Kui tihti kokkad, mida? Kokkan pea-aegu iga päev, sest olen vaba ja vallaline. Mõnikord jõuan koju väga hilja ja siis ei jää selleks tegevuseks aega. Põhiliselt teen ikka selliseid raskemaid roogasid nagu pannkoogid ja pelmeenid, mõnikord ka kana ja ahjukartuleid.
7. Ilunipid: Ilunippe pole.
8. Lemmikriideese: Roosa maika.
9. Pahe, halb omadus, millest soovid loobuda? Neid on nii palju, et kõigist ei jõuaks loobuda.
10. Mõni naljakas seik: Naljakaid seiku ikka aeg-ajalt on, aga hetkel ei tule ühtegi meelde.
11. Asi, mis on alati kaasas(taskus, kotis)?
Alati kannan endaga kaasas telefoni, rahakotti ja hambaharja.

Aastaringid kännul

Karl Sakrits

Omalooming

Vardase küla kõige vanemas ja põhjapoolsemas majas elas vana Jakob, keda kohalikud tihtipeale lihtsalt Vanaks hüüdsid. Nii kaua, kui teised külaelanikud mäletasid, oli Jakob kogu aeg seal elanud. Üldiselt peeti teda erakliku eluviisiga ja kohati imelikuks vanameheks. Seda vist seetõttu, et keegi ei mäleta, et oleks Jakobit kunagi kõnelemas kuulnud. Tegelikult oli juba aastaid jutu-teemaks, kui just midagi targemat teha polnud, kas Jakob üldse suudab rääkida? Teine, peaaegu sama kummaline ja põnev teema oli Vana vanuse arvamine, sest ka kõige vanemad Vardase küla-moorid, kes olid isegi juba nii saja ringis, ei mäletanud, millal Jakob külla elama tuli. Ta paistis lihtsalt olevat Vardase loomulik osa. Kolmas müsteerium, mis küll külaelanikele niivõrd huvi ei pakkunud, oli Jackobi iga-aastane kadumine.

Nimelt lahkus Vana, keda oli ka oma õuel harva näha, vaid korra aastas kodust. Siis võis näha tal seljas rohekaid matka-rõivaid ja käes reisikeppi. Igal aastal vastu kevadet võttis vana Jakob koti selga ja läks mööda ammu-unustatud radu iidsesse metsa, mida ülejäänud rahvas üldiselt pelgas. Laste seas levis isegi jutte seal elavatest vaimudest, kes lapsi magustoiduks söövad. Kõigele vaatamata läks Jakob siiski sinna igal aastal tagasi. Poisikesed olid ikka püüdnud talle järgneda, aga metsa jõudes kadus Vana alati kui vits vette. Täis-kasvanud seletasid seda Jackobi suurepärase teadmistega metsa kohta.

Ühel aastal oli aga Jakob väga haige, ega saanud metsa minna. Nördimus ja viha iseenese peale saatsid teda juba terve nädala. Ühel vihmasel teisipäeva õhtul kuulis Jakob koputust uksele. Vana oleks ehmatusest peaaegu külma tee kurku tõmmanud, sest juba aastaid polnud tal keegi külas käinud.

„Sisse!” hõikas veel tee käes kähisev Jakob.

Uks avanes ja sisse astus lapse-

kasvu reisimantlis võõras.

„Tere metsavaht!” lausus võõras.

„Ah sa oled üks neist?”

„Olen,” ütles võõras, kes sulges nüüd ukse ja hakkas Jackobi elamist kerget huvi teeseldes vaatama.

„Kui sa tulid mulle meelde tuletama, et ma olen sellel aastal hiljaks jäänud, siis poleks sul tarvis olnud vaeva näha,” lausus Jakob. „Näed isegi, milline ma välja näenagu inimvare. Viimase kolmesaja aasta jooksul pole ma veel nii haige olnud.”

Sel ajal, kui Jakob kõneles, võttis võõras reisimantli seljast, istus kamina-äärsele tugitoolile, asetas piibu ette ja hakkas seda rahulikult popsutama, tehes enese lõbus-tamiseks suitsurõngaid. Võõras oli vaatamata oma väikesele kasvule väga täiskavanulik. Tal olid pruunid silmad, tihedad sassis juuksed, mille pruunidest salkudest võis leida ohtralt lehti ja puuoksi, ning tema kõrvad ja ka purihambad olid veidi teravatipulised.

Tekkis paus. Veider väike võõras seadis end mugavamalt istuma ning lausus:

„Siin on jahe. Kas sa ei arva nii?” ja ootamata vastust viipas korra käega ja kaminas prõksus soe ja hubane tuli, nagu oleks see seal juba tunde põlenud.

Jackobit ei paistnud säärane teguviis just väga üllatavat.

„Mida sa siis minust tegelikult tahad?” küsis Jakob.

Võõras võttis endale väikese mõttepausi, asetas siis sõrmeotsad kokku ja lausus: „Mäletad sa, kuidas me esimest korda kohutime?”

„Kuidas ma saaksingi unustada?” lausus Jakob süngelt.

„Ma olin toona veel lihtne puuraidur. Oli talve lõpp ja ma sain ühe väga eriskummalise tellimuse, millega sooviti ühe kindla puu maha võtmist. Kuna mu rahaline seis polnud just kiita, siis võtsin ääretult tulusana paistnud tööotsa muidugi vastu. Läksin juhiste järgi metsa ja võtsin maha kõige suurema tamme, mida ma oma elus olin näinud. Siis langeski mulle see kuramuse teie rahva needus,

mistõttu pean ma igal aastal vastu kevadet sinna tagasi minema.”

Kogu selle aja jälgis võõras Jackobit mittemidagiütleva pilguga, justkui oodates viisakalt, millal vanamees rääkimise lõpetab.

„Ma ei tea siamaani, kes selle tellimuse esitas, aga lubatud raha nad mulle igatahes ei maksnud,” lõpetas Jakob oma jutu.

„Need olid Rehhid - meie naaberhõim. Nende arvates oli see naljaks, et meie püha puu maha võeti. Kuninganna tegeles muidugi nendega.”

„Olid, kes nad olid, aga nende pärast ei saa ma rahu ja pean ikka ja jälle sinna kännu juurde minema ja talle oma elujõudu kinkima,” torises Jakob teekannu tulele asetades.

„Jah, sa pead sinna ikka tagasi minema, kuni aastaringid kännul on täis,” lausus võõras.

„Seda ma tulingi sulle ütleva,” sõnas ta.

„Aastaringid said täis. Meie püha puu kasvatab nüüd uue võsu, sest 333 aastat sai just täis.”

„Mida see tähendab?” küsis Jakob, väike värin hääles.

„Nüüd saad sa viimaks rahu,” kostis võõras.

Sellest hetkest alates ei nähtud Jackobit enam kunagi.

Vardase küla lakkas ajapikku olemast, läbi metsa rajati kiirtee, et moodsad inimesed saaksid oma lükkese elu vältel õimalikult kiiresti ühelt ärilõunal teisele ja keegi ei mäletanud enam ei Vardase küla, ega vana Jackobit. Kõige suurema tamme juurde, keset kõige tihedamat metsa ei sattunud enam kunagi ühtegi inimest, kuid kui satuks, kuuleks ta kindlast Vana häält tamme sees vaikselt ümisesemas ja kui nad oskaksid, näeksid nad kümneid väikeseid mets-haldjaid tantsimas ümber vana puu, mille külje all võib ikka veel näha väikest tükikest kunagisest kännust.